Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI Ч. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 19-го ЧЕРВНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JUNE 19, 1979 No. 136. VOL. LXXXVI

Окружний Комітет УНС у Детройті підготовляє ювілейні відзначення УНС

Детройт, Міч. (В.П.). — У понеділок, 21-го травня ц. р., тут у залі Українського Народного Дому відбулися чвертьрічні наради Окружного Комітету Відділів УНС. Крім членів Управи, в нарадах взяли участь обидва місцеві головні радні — Роман Куропась та Євген Репета, почесний голова Округи — Володимир Дідик і обласний організатор — Богдан Дейчаківський. Темою нарад були: пожвавлення організаційної акції в Окрузі та ювілейні відзначення 85-річчя УНСоюзу.

На початку нарад обидва головні радні вичерпно поінформували присутніх про хід і вислід цьогорічного засідання Головного Уряду УНС на Союзівці, з якого саме повернулись. Винесені рішення та прийняті ухвали на цих нарадах у загальному корисні для УНС, а головно, згідно з поглядами звітодавців, причиняться до організаційних успіхів в цілому. Про дотеперішні (від Загальних Зборів) осяги організаційної роботи в Окрузі говорив обласний організатор Богдан Дейчаківський. Вони досі не відповідають ні пропорції річної квоти Округи, ні спроможності секретарів. Докладно обміркувавши умовини організування нових членів УНС в Окрузі, вирішено всякими засобами посилити організаційну кампанію за приєднування нових членів, щоб належними успіхами тієї роботи відзначити гідно 85-ліття УНС.

Про заплановані Управою ювілейні відзначення УНС в Детройті говорив голова Роман Татарський. Після короткої виміни поглядів присутніх над формою та змістом відзначень, створено три окремі Комісії, що їх очолили: Євген Репета — Організаційну, Володимир Борискевич - Бойд — Фінансово-господарську та Василь Папіж — Інформаційно-пресову. У склад Комісій увійшли всі присутні на нарадах члени Управи та деякі відсутні активніші секретарі. Згідно з наміченим пляном, ювілейні відзначення матимуть форму бенкету з вокальною програмою, виступ відомого письменника-гумориста Івана Керницького-Ікера та забави з танцями. Вони відбудуться в залі катидри св. Покрови при вул. Евергрін у Савтфілді, Міч. Подробиці програми підготовляють створені Комісії.

Про зустріч Валентина Мороза в Детройті 1-2-го червня ц. р. поінформував присутніх член створеного з цією метою Комітету Ярослав Базюк, закликаючи, щоб Відділи складали привіти В. Морозові до Громадського Комітету, створеного з управ обох Відділів УККА в Детройті. Присутні на засіданні голови та секретарі складових Відділів склали привіти, долучивши до них більші датки на Фонд Мороза.

У дальшому ході нарад, на пропозицію В. Папіжа, вирішено вислати листа признання і подяки Головній Екзекутиві УНСоюзу за дбайливу опіку над Валентином Морозом від першої хвилини його приїзду до ЗСА. В цім листі також виявлено признання редакції „Свобода" за вичерпні інформації про звільнення Валентина Мороза — найважливіших подій наших днів.

Головний радний Роман Куропась подав точні інформації про цьогорічну прогулянку сеньйорів УНС з Детройту на Союзівку в половині серпня ц. р.

Для посилення організаційної роботи — приєднування нових членів, запляновано на вчасну осінь окрема кампанія. Цій важливій справі будуть присвячені наступна нарада Окружного Комітету УНС.

В. Влашин та І. Черкас перемогли у правиборах до Міської Ради в Льорейні

Мгр Віктор Влашин

Інж. Іван Черкас

Льорейн, Огайо (Б. Д.). — У правиборах до Міської Ради, які відбулися 5-го червня ц. р., два кандидати українського роду, а саме Віктор Влашин та Іван Черкас здобули значні перемоги. Обидва вони — члени Демократичної партії.

34-річний Віктор Влашин, маґістер у ділянці урбаністики, вже вдруге кандидував до Міської Ради Льорейну, бо був вже перший раз обраний 1978 року. Свою значну перемогу над двома іншими суперниками він передусім завдячує своїй популярності, виявившись розумним, фаховим і активним членом Міської Ради під час своєї першої каденції.

Другим кандидатом, який вирішив стати на шлях політичної кар'єри є 31-річний інж. Іван Черкас. У правиборах він також переміг свого суперника великою різницею голосів. Для них обох передбачають легку перемогу також і в остаточному голосуванні, яке відбудеться в листопаді цього року.

Мгр Віктор Влашин активно працює у житті української громади. Вже на протязі кількох років він очолює місцевий Відділ УККА, а також належить до управ інших українських організацій та товариств у Льорейні.

Інж. Іван Черкас є головою Українського Народного Дому, членом Управи місцевого Відділу УККА як теж активний у „Кредитівці", Пласті, ФКУ та студентськім товаристві.

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР І СОВЄТСЬКИЙ ЛІДЕР ЛЕОНІД БРЕЖНЄВ ПІДПИСАЛИ НОВИЙ ДОГОВІР ПРО ОБМЕЖЕННЯ СТРАТЕГІЧНОЇ АТОМОВОЇ ЗБРОЇ

Відень, Австрія. — У понеділок, 18-го червня, в час, коли це число „Свободи" було готове до друку, президент Джіммі Картер і совєтський лідер Леонід Брежнєв у Гофбурґському палаці підписали новий договір обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II), який має бути в силі до 1985-го року і передбачає, що до 1982-го року верхня межа для ЗСА і СССР щодо кількости міжконтинентальних нуклеарних ракет, стратегічних бомбовиків, ракет, що їх можна вистрілювати з підводних човнів, та іншої атомової зброї повинна бути 2,250.

Підписання САЛТ II відбулося кілька хвилин після 8-ої години рано (згідно з нюйоркським часом) і церемонію підписання передавано на телебаченні і по радіо. Президент Картер перший підписав договір та ряд документів, які пов'язані з договором, чекаючи аж Брежнєв підпише документи. Тоді президент Картер підійшов до Брежнєва і двічі його поцілував.

Відтак Брежнєв і президент Картер виголосили порівняльно короткі промови, підкреслюючи користі із САЛТ II не тільки для ЗСА і СССР, але для цілого людства.

Президент Картер твердив, що хоча САЛТ II не ліквідує потреби задержання оборонної спроможности, то зменшує небезпеку вибуху атомової війни, обмежує кількість нуклеарної зброї та представляє собою крок вперед до дальших договорів в справі роззброєння, тобто до САЛТ III.

Він підкреслив, що ніколи не погодився б на договір, який послаблював би оборонну силу Америки, додаючи, однак, що „президент Брежнєв і я маємо дітей і внуків і хочемо, щоб вони та ціле людство могло жити".

„САЛТ II представляє собою перемогу цілого людства", — сказав президент Картер, бо зменшує небезпеку нуклеарної війни, додаючи, що тепер обидві надпотуги мусять подбати, щоб постанови договору були вповні додержані.

Церемонія підписання САЛТ II наступила після 7-річних переговорів між делегаціями ЗСА та Совєтського Союзу. Перший договір, тобто САЛТ I, що його підписано в 1972-му році, вигас майже два роки тому, але обидві сторони погодилися додержуватися його постанов до часу підписання і ратифікації САЛТ II.

Власне питання ратифікації САЛТ II — це тепер головна проблема президента Картера, бо в Сенаті ЗСА існує поважна опозиція до цього договору. Деякі сенатори вважають, що САЛТ II спричиниться до мілітарної переваги Совєтського Союзу, а інші твердять, що договір не припинить перегонів в ділянці зброєння, а тільки змінить характер цих перегонів. З уваги на це, президент Картер ще у понеділок у 9-ій год. вечора мав промовляти на спільній сесії Конгресу, яку телевізійні сітки та радіостанції плянували передавати вповні. Для ратифікації САЛТ II треба згоди двох третіх всіх сенаторів, але покищо Білий Дім не може числити на потрібну кількість голосів.

Між іншим, у неділю, 17-го червня, Леонід Брежнєв, заявив, що якщо Сенат старатиметься ввести будь-які зміни в САЛТ II, то це може довести до відкинення цього договору і поважного погіршення відносин між Сходом і Заходом. Як відомо, ряд впливових сенаторів, між ними демократ Генрі Джексон із стейту Вашінгтон, вважають, що деякі зміни чи додатки конечні, щоб запевнити дальшу оборонну спроможність ЗСА та принаймні задержання військового балянсу між Америкою та Совєтським Союзом.

Того самого дня президент Картер скритикував Совєтський Союз за те, що старається використовувати заворушення в різних частинах світу для поширення своїх впливів, наприклад у південній Африці, на Близькому Сході та південносхідній Азії, що може спричинитися до конфронтації між ЗСА та СССР.

Як відомо Президент і члени його уряду прибули до Відня минулого четверга, 14-го червня, але переговори з Леонідом Брежнєвом і членами совєтського уряду розпочалися щойно в суботу, 16-го червня.

Президент Картер і совєтський лідер Леонід Брежнєв після бенкету в совєтській амбасаді у Відні в неділю, 17-го червня.

Під час нарад, які продовжувалися в неділю, обговорювали не тільки САЛТ II, але ряд інших міжнародних проблем, наприклад, ізраїльсько-єгипетський мирний договір, ситуацію в Індокитаї, в південній частині Африки та на інших обширах, але не підписано жадних інших угод, крім договору щодо обмеження стратегічної атомової зброї.

Члени американської делегації інформують, що совєтська делегація категорично відмовилася підтримати єгипетсько-ізраїльський мирний договір, твердячи, що це „сепаратне домовлення" тільки пошкодить старанням встановити загальний мир на Близькому Сході, а мир згідно з Москвою, може наступити в наслідок відновлення діяльности Женевської конференції, співпредсідниками якої є ЗСА та СССР.

Брежнєв та інші члени совєтської делеґації у Відні твердили, що Совєтський Союз та його союзники з Варшавського Пакту бажають миру, а, мовляв, натомість ЗСА і НАТО надмірно розбудовують свою військову силу. Ці твердження категорично заперечив президент Картер, на фактах доказуючи, що власне комуністичний бльок постійно розбудовує свою мілітарну потужність, що представляє собою поважну загрозу для світового миру.

Однак, як заявляють члени американської делеґації, обидві сторони висловлюють переконання, що незабаром можна буде розпочати переговори щодо САЛТ III, тобто договору, який фактично зменшував би кількість атомової зброї, а не тільки встановляв би верхню межу на той рід зброї. Але все залежить від того, чи Сенат ЗСА ратифікує САЛТ II. Коментатори думають, що сенатори голосуватимуть в справі ратифікації САЛТ II десь у вересні цього року.

АЛЕКСАНДЕР ҐІНЗБУРҐ ЗАКЛИКАЄ НЕ ВІРИТИ МОСКВІ

Вашінгтон. — У журналі „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" з 18-го червня ц. р. поміщено інтерв'ю з російським дисидентом Александром Ґінзбурґом, якого звільнено разом із Валентином Морозом й іншими трьома дисидентами, при кінці квітня взаміну за двох совєтських шпигунів.

Ґінзбурґ у своєму інтерв'ю перестерігав американське суспільство, щоб воно в жадному випадку не вірило заявам совєтського уряду.

Відповідаючи на питання, чи Совєтський Союз дотримуватиметься домовлень САЛТ II, Ґінзбурґ заявив: „До того часу, поки совєтському урядові буде вигідно дотримуватися тих домовлень, він не буде їх порушувати. Але не слід думати, що це довго триватиме". На думку Ґінзбурґа, як тільки Совєтський Союз досягне того рівня озброєння, яке передбачено договором, він відразу почне його нарушувати.

На питання кореспондента, що він думає про майбутнє Совєтського Союзу після відходу Брежнєва, А. Ґінзбурґ заявив, що не можна розраховувати на будь-яке покращення, бо він випадково запізнався з одним із представників майбутнього покоління совєтських лідерів, який у жадному випадку не є кращим за Брежнєва.

Політика детанту, на думку Ґінзбурґа, не є реальною. „Тут в Америці, — як заявив Ґінзбурґ, — мені говорили, що Совєтський Союз приятель З'єднаних Стейтів. Але ніколи в Совєтському Союзі я не чув, щоб хтось із офіційних чинників говорив, що З'єднані Стейти приятель. Чи це можна назвати детантом?" Він уважає, що СССР дивиться на детант, як на засіб „одержання американської допомоги, для розв'язання своєх економічних проблем, без втрати політичної контролі вдома".

А. Ґінзбурґ також заявив, що політика президента Картера в обороні прав людини „без сумніву" помагає членам правозахисного руху в Совєтському Союзі. Він додав, що хоча ніхто не зобов'язаний боронити дисидентів у Совєтському Союзі, то Захід повинен кермуватися тим, чи хоче він мати народи в Совєтському Союзі „за приятелів, чи ворогів".

Москва просить Індію допомогти Афганістанові

Ню Делі, Індія. — Кореспонденти інформують, що уряд Совєтського Союзу звернувся з формальним проханням до Індії, щоб вона впливала на уряд Пакістану й інших сусідніх з Індією держав, щоб вони перестали вишколювати людей для партизанської війни в Афганістані і припинили всяку військову допомогу партизанським частинам, які ведуть боротьбу проти прокомуністичного і промосковського уряду в Кабулі.

Під час своєї офіційної візити до Совєтського Союзу прем'єр-міністер індійського уряду Морарджі Р. Десаї суґерував генеральному секретареві ЦК КПСС і голові Президії Верховної Ради СССР Леонідові І. Брежнєву, щоб він впливав на уряд в Афганістані і доражував керівникам в Кабулі шукати опертя на власний нарід і здобувати довір'я народу, замість нарікати на Пакістан й інші держави за внутрішню кризу в Афганістані.

Національні меншості в Афганістані, як інформують пресові агентства, здобувають у боротьбі проти урядових військ і їхніх совєтських „дорадників" все нові й нові перемоги. Обидві сторони — Кабул і Москва обвинувачують Пакістан за втручання у внутрішні справи Афганістану, хоча Пакістан заперечує будь-яку пов'язаність у партизанській боротьбі цих мусулманських народів і племен... Пакістанський уряд висилає тільки харчі й інші потрібні до життя речі і це робить він з гуманітарних міркувань.

Згідно з інформаціями кореспондентів, які супроводжали прем'єр-міністра Індії до Москви, совєтський прем'єр Алексєй Косиґін просив індійський уряд не тільки про інтервенцію в Пакістані, але також про нав'язання ближчих зв'язків з урядом Афганістану для морального скріплення кабінету президента Афганістану Нур Могаммеда Таракі. Під час зустрічі з індійськими кореспондентами А. Косиґін підкреслив, що Совєтський Союз боронитиме Афганістан і його уряд не зважаючи на обставини. „Індія також може перестерегти тих, які пхають свій ніс до чужих справ, до внутрішніх справ Афганістану", — заявив Косиґін, кажучи, що приязнь Індії з Афганістаном спричиниться до стабільности у цьому районі світу.

РОДИНА ВАЛЕНТИНА МОРОЗА ПРИБУДЕ ДО ШВАЙЦАРІЇ 20-ГО ЧЕРВНЯ

Вашінгтон. — Інформаційне Бюро УККА повідомляє, що вже полагоджені всі формальності щодо переїзду на Захід родини Валентина Мороза, тобто дружини Раїси і сина Валентина. Український Конгресовий Комітет Америки, згідно з домовленням із Державним департаментом, вже раніше вислав перелетні квитки через швайцарську летунську лінію ЛЕТ і полагодив всі інші формальності, пов'язані з переїздом.

Раїса Мороз

Валентин Мороз, мол.

Родина В. Мороза вилетить у середу, 20-го червня, літаком ЛЕТ 493 о год. 8:15 з Москви і прибуде до Цюріху, Швайцарія о год. 10:50 рано. Того ж дня о год. 12-ій дня літаком ч. 604 Раїса Мороз із сином Валентином відлетять до Риму і прибудуть туди о год. 1:25 по полудні. У Римі вони чекатимуть на приїзд Валентина Мороза, який в кінці минулого тижня відлетів на двотижневе перебування в Европі.

„СТВЕРДЖУЮ ФАКТ НАСИЛЬСТВА НАДІ МНОЮ" — ЗАЯВИВ ЛУК'ЯНЕНКО В ОСТАННЬОМУ СЛОВІ НА СУДІ

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — Внизу винятки з самвидавного матеріялу про суд над Левком Лук'яненком в липні 1978 року. Як відомо, Лук'яненка засудили тоді на 10 років таборів і 5 років заслання. У роках 1960-1975 Лук'яненко відбув 15-річне ув'язнення за підготову програми Української Робітничо-Селянської Спілки. Тепер він перебуває у Мордовських таборах.

Левко Лук'яненко

СУД НАД Л.Г. ЛУК'Я—НЕНКОМ
(м. Гординя, 18 липня 1978 року)

СУДДЯ: На суд у справі ч. 2-30 над Лук'яненком Л. Г. не з'явилися такі свідки: 1. Бердник Олесь Павлович, 2. Вівчар Звенислава Іванівна, 3. Карандій Ольга, 4. Прокопович Григорій Григорович, 5. Ющенко Анна Семенівна, 6. Антоненко-Давидович Борис Дмитрович.

Предсідник суду прочитав листа Антоненка-Давидовича такого змісту: „З огляду на стан мого здоров'я не можу прибути на суд. Потверджую мої свідчення, які я склав на попередньому слідстві.

СУДДЯ: Оскільки свідчення свідків, які не з'явилися на суд, не мають суттєвого значення для справи, крім свідка Антоненка-Давидовича, суд пропонує проголосити їх у судовому розгляді. Його свідчення 1977-78 років аналогічні. Свідчення з 5 січня, том 6, аркуш 1-5 прошу проголосити. Яка думка Лук'яненка?

ЛУК'ЯНЕНКО: Я ще на початку судового засідання склав заяву про відхилення суду, тому хай суд рішає як хоче.

СУДДЯ: Оскільки Антоненко-Давидович не прибув на суд через недугу, судова колегія обміркувала і вирішила оголосити свідчення судові.

Проголошується протокол допиту Антоненка-Давидовича Бориса Дмитровича з 12 січня 1978 року:

„Про Лук'яненка я вперше почув з передач закордонного радіо, — що десь є в'язень засуджений на 15 років позбавлення волі. У 1976 році я довідався, що його звільнили і він жив в Чернігові. В той час до мене зайшов Іван Кандиба і розповів, що вертаючись з ув'язнення, він заїздив до Левка до Чернігова, де він живе після звільнення. З Лук'яненком особисто я познайомився у половині квітня 1977 року, коли він зайшов до мене після своєї поїздки до Донецька, де відбувався суд над Руденком і Тихим. Він справив на мене чудове враження. Розмова йшла про справу Руденка. Статтю „Зупиніть кривосуддя" я отримав поштою, її забрали у мене під час обшуку 23 квітня 1977 року. Хто був її автором, мені невідомо. Після відвідин Лук'яненка, листування між нами не було, крім побажань з нагоди свята.

ПИТАННЯ: З якими ще документами, виготовленими Лук'яненком, ви ознайомлені?

ВІДПОВІДЬ: Крім „Зупиніть кривосуддя" я про ніякі не знав і не чув.

ПИТАННЯ: А що вам відомо про приналежність Лук'яненка до т. зв. Української громадської групи?

ВІДПОВІДЬ: Не пам'ятаю від кого я почув про створення Групи...

ПИТАННЯ: Чи обізнані ви з документами цієї групи? У виготовленні, розмножуванні і розповсюдженні яких брав участь Лук'яненко.

ВІДПОВІДЬ: Ні про документи, ні про участь Лук'яненка нічого мені невідомо."

СУДДЯ: Підсудний Лук'яненко, що ви скажете на ці свідчення?

ЛУК'ЯНЕНКО: Я прошу проголосити статтю „Зупиніть кривосуддя".

ПРОКУРОР: Я вважаю, що весь склад суду з нею ознайомився, Лук'яненко її писав, я читав, проголошувати її на судовому засіданні не бачу потреби і вважаю — відмовити.

СУДДЯ: Рішення — оскільки склад суду ознайомлений, а підсудний є автором статті, вирішується відмовити. Підсудний Лук'яненко, зрозуміли ви наше рішення?

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Московські напасті

Українська преса у вільному світі в редакційних коментарях чи авторських статтях часто відмічує різні прояви боротьби комуно-московських імперіялістів з так званим „українськими буржуазними націоналістами", а насправді з усім свідомими українством і проявами українськости,де вони не проявлялись би: на „неісходімой родінє", чи поза її кордонами у вільному демократичному світі, де компактною масою поселились українці, тікаючи від большевицької тиранії, яка, у висліді прогри гітлерівської Німеччини і нерозумної, а може й дещо наївної політики західніх держав,поневолювала все нові й нові країни Східньої, а також частини Центральної Европи.

Варто пригадати,що з метою більш ефективно поборювати „український буржуазний націоналізм" в Україні і в діяспорі, тобто в країнах західнього світу, КҐБівські „публіцисти" і урядові пропагандисти добре простудіювавши різні, але тільки їм доступні матеріяли і документи з недавнього минулого, зокрема з часів Українських Визвольних Змагань 1918-21 років і пізнішої боротьби українського революційно-визвольного руху, намагаються, додавши 99 відсотків брехні до одного відсотка правди, переконати українців на Батьківщині і на поселеннях, що нібито „українські буржуазні націоналісти", тобто ввесь свідомий український елемент — це „злочинці", „гітлерівські запроданці", „співробітники західніх розвідчих центрів" тощо. Леліючи надію, що під цим навалом часто повторюваної брехні зникне-пропаде десь правда і принаймні молодше покоління прийме за правду КҐБівську брехню, комуно-московські шовіністи докладають максимум зусиль, щоб цю неправду якнайбільше поширювати серед українського населення.

У У зв'язку з гучними урядовими відзначуваннями 325-річчя „возз'єднання" України з Росією, „Літературна Україна" недавно повідомляла, що київська Спілка Письменників України включить усіх письменників до виступів на сторінках преси, з метою спростування „викривлених помислів буржуазно-націоналістичних маоїстських і сіоністських та інших фальсифікаторів, що намагаються зганьбити непорушну єдність радянського народу".

Очевидно найбільше Москву турбують Визвольні Змагання 1918-21 років і українська-революційно-визвольна боротьба в роках Другої світової війни, боротьба ОУН-УПА, яка, як тепер підтверджує недавно прибулий на Захід борець руху спротиву в Україні Валентин Мороз, залишила глибокі коріння серед народу, зокрема серед молоді того й сьогоднішнього часів. Цю боротьбу проти Москви і продовжують вести на терені вільного світу сотні тисяч українців,які прибули на Захід після війни, і теж ведуть її новоприбулі з України земляки. Все це не дуже то „сподобалось" кремлівським диктаторам, бо в них своя „логіка": треба знищити і оплюгавити коріння українського патріотизму, коріння і традиції української боротьби за самостійність і незалежність, за власну державу, відокремлену від комуно-московської імперії, а тоді вже легше буде розправлятися з „безбатченками" і навіть з тими членами руху спротиву, які ще будуть мати досить фізичної й духової сили вести боротьбу, але не матимуть належної бази, не матимуть опертя. Звідси також виходять атаки на Державний Центр УНР, на „закордонні центри" ОУН, на політичні партії і громадські, комбатантські, молодечі та інші установи такі, як СКВУ, УККА, КУК, Пласт, СУМ, ОДУМ, ЗУАДК, наприклад стаття „Акція антихельсінкі" у КҐБівському листку „Вісті з України", на дивізійників (у цій же „газеті") та інших, не згадуючи про Українські Церкви — Православну і Помісну Католицьку та Ієрархів цих Церков, Блаженнішого Мстислава, голову УПЦ в ЗСА і УАПЦ та Блаженнішого Мстислава,голову УПЦ в Помісної Української Католицької Церкви.

Однак, Україна вже не така залякана, як була за часів Йосифа Сталіна, а українці на поселеннях, як ніхто інший, знають правдиву суть московського комунізму й імперіялізму. Там репресії викликають протилежну реакцію і рух спротиву зміцнюється; тут нікого Москва не обманить.

Проте, немає сумніву, що КҐБ шукатимуме нових способів боротьби з українством, і нам слід мати це на увазі та з відвагою поборювати комуно-московські напасті й імперську брехню.

М. Рущицький

ПОТРЕБА ФІНАНСОВОЇ БАЗИ

(Порядком дискусії)

Появилися в „Свободі" резолюції делегатів III СКВУ, ухвалені в Ню Йорку в днях від 23 до 26 листопада 1978 року. Всі 18 точок резолюцій важливі для нас, але найважнішою з них, на думку автора цієї статті, є точка ч. 12, де говориться про фінансову базу і про економічний розвиток української спільноти, без яких годі уявити собі якунебудь успішну діяльність українців у діяспорі.

Бували в пресі голоси про потребу створення фінансової бази, але, на жаль, чомусь ці голоси не мають належного відгуку, наче ми не маємо довір'я до себе і боїмося щось подібного зачинати. На мою думку, ми не мали такої доброї нагоди організуватися економічно на більшу скалю, як тепер.

Стара еміграція під цим оглядом багато зробила. Вона зорганізувала УНСоюз і інші братські установи, а нова, маючи вже кваліфікованих людей, здобулась на кредитівки. Число приватних підприємств не дуже задовільне, беручи під увагу існуючі можливості.

Українські журналісти теж замало уваги звертають на економічний розвиток, а чейже господарча ділянка є одною з найважніших у щоденнім житті. Натомість у пресі є багато статтей на тему політичної діяльности, багато полеміки на тему партійної консолідації зі взаїмними обвинуваченнями і т. п., а голоси про потребу сильної фінансової бази і економічного розвитку кооперативним шляхом появляються дуже рідко.

Нам потрібний великий народний фонд, створений професійними людьми, який фінансував би наші потреби в кожній ділянці життя. Політично нас ніщо так не скріпить і не сцементує, як власне наше спільне майно, зложене в економічних установах з добрими проводами і добрими перспективами на майбутнє.

Дороговказом для української спільноти в ділянці економічного розвитку може бути організація мормонів в Салт Лейк Сити, або ще краще — організація жидів. Вони є об'єднані, сильні і не пропадають в чужім окруженні. Не тільки релігія об'єднує жидів і не вона є стовідсотковим забороном проти асиміляції, як дехто думає, а капітал, що не лише не дозволяє пропадати їм в розпорошенні, але зробив з них передову націю в світі. Коли доля змусила їх по тяжких погромах під час I і II світових війн закріпити свою державу в бувшій Палестині, то найсильніші держави світу дали їм допомогу. І хоч Ізраїль є державою невеликою, окруженою ворогами, але там є уряд, який має змогу інтервен'ювати в користь тих жидів, яких позиція є загрожена в будьякім пункті світу. З їх урядом світ числиться. Вони щорічно десятками тисяч виїжджають із Совєтського Союзу і поселюються там, де вони бажають. А як тяжко є виїхати іншим?

Тож хто хоче стати сильним, мусить творити свій власний капітал спільними силами.

Українська еміграція за останніх 30 літ поселення в ЗСА і Канаді мала змогу так добре загосподаритися, як майже ніколи перед тим. Роки по Другій світовій війні були роками доброї господарчої коньюнктури. Нові поселенці, інтелігенти, ремісники і селяни могли легко знаходити працю, заробляли стільки, щоб заможно жити, купували і швидко сплачували мешканеві доми, авта, помагали своїм дітям набувати освіту і зложили поважні суми грошей у формі банкових ощадностей. Це є доказом, що можливості економічного розвитку спільними силами є кращі, як пересічні.

Делегати Третього СКВУ своїми резолюціями зобов'язали вибрану Президію та і всіх українців в діяспорі створити фінансову базу та організувати економічний розвиток, як також активно підтримувати поодинокі українські підприємства.

Чимало ділянок, в яких можно швидко економічно зростати і одною з них є ділянка таких родів забезпечення, які не охоплені нашими братськими Союзами.

Українська спільнота вплачує відносно великі суми грошей до американських і канадських забезпеченевих компаній у формі забезпечень на авта, доми,підприємства тощо. Власник пересічного мешканевого дому і одного авта вплачує кожного року до забезпеченевих компаній біля 500-600 долярів. Забезпеченева установа, що охоплює лишень коло 20,000 таких власників, збирає річно 8 до 10 мільйонів долярів брутто. По відтягненні виплат відшкодовань, заробітних платень працівникам і покриття інших видатків, все ще залишається поважна сума грошей. А це є доказом того, що така установа є дуже прибутковою і варто над нею призадуматись. Нічого дивного, що на північнім континенті Америки число забезпеченевих компаній щораз зростає, а довше існуючі вже дійшли до фантастичного майна.

Зорганізування українською спільнотою такої власної забезпеченевої установи є зараз необхідною потребою і на часі.

Як організувати таку установу і як зібрати основний капітал для такої цілі, найкраще могли б порадити українці-фахівці, затруднені в таких американських і канадських забезпеченевих підприємствах, які є добре обізнані з цією ділянкою.

Осип Е. Бойчук

КОНЕЧНА АКЦІЯ

На початку травня ген. Григоренко вдарив у дзвін з приводу нового совєтського закону про громадянство. Назвав головну небезпеку, вказав ясно, хто нею загрожений, подав засіб оборони. Проминуло кілька тижнів — а відгуку на цей заклик досвідченої й розумної людини ніякого. Бере досада. Невже ми не здібні до оборони себе самих і наших нащадків?

Немає потреби повторяти сказаного. Загроза конкретна, відсіч конечна і то негайно. Вже 1-го липня, в день коли совєтський закон входить у силу, — в усіх столицях вільного світу, де проживають вихідці з територій тепер під володінням СССР, совєтські амбасади мусять відчути гнівний протест тих, кого вони хотять наново впрягти в своє ярмо.

Ставлю конкретні пропозиції негайної дії:

I. Назва: — важлива річ для успішної акції. Ген. П. Григоренко запропонував умовну назву „Спілка примусово зарахованих у совєтське громадянство". Назва влучна, але для практичного вжитку задовга. Пропоную назву — теж за ген Григоренком — „Громадська акція МУСТАНГ" — коротко „Мустанг". Творити „Український Мустанг" і допомогати у творенні таких же іншонаціональних організацій, як білоруський, литовський, вірменський, грузинський і інші „мустанги". За країнами — буде „Український Мустанг у ЗСА", Канаді, Австралії і т. д., а всі вони разом створять світовий Український Мустанг. Те саме зроблять інші національности.

II. Завдання: 1) довести до порозуміння між громадськими акціями і „Мустанг" усіх національностей для спільних виступів, 2)довести до свідомости державних правлінь у країнах нашого поселення про небезпеку нового совєтського закону для нас і теж для них — згідно з аргументацією ген. П. Григоренка, 3) знайти доступ до поважних органів преси в усіх країнах поселення і через них поінформувати світову опінію про диявольську хитрість і нахабство совєтського закону, 4) 1-го липня 1979 влаштувати демонстрації:

а) головні — перед совєтськими амбасадами у столицях країн нашого поселення,

б) допоміжні — по великих містах усіх країн.

III. Спосіб дії: не творити твердих організацій з великими апаратами, проводами і т. д. Вести справу як громадську акцію в тісному порозумінні із крайовими і місцевими громадськими централями, як УККА, КУК і ін. З уваги на короткий час перед 1-им липня — творити спонтанно, не очікуючи на ініціятиву з центрів — місцеві УГАкції „Мустанг" та знаходити контакт з іншими національними групами.

IV. Фінанси: фонди на ведення акції можна зібрати при допомозі розпродажу відзнак акції, які загрожені совєтським законом особи будуть носити в дні ширших виступів „Мустанга", головно 1-го липня. Відзнакою повинен бути — згідно з назвою — мустанг — можливо на зразок того, що поміщений на автомобілях тієї ж марки Форда, — для кожної національної групи на щитику її національних барв. Продукція більшої кількости відзнак зменшить кошти до мінімуму так, що при продажу відзнак по одному долярові можна буде зібрати потрібні фонди. Продукувати центрально, так щоб розрахонок з розпродажу міг бути рівночасно звітом із кількости зібраних грошей.

ЩОБ НЕ ГАЯТИ ЧАСУ: в Детройті вже постала місцева група Української громадської акції „МУСТАНГ", яка нав'язує контакти з іншонаціональними групами. Якщо б виявилося, що пророблені вже інші заходи для успішної дії, або якщо якщо треба увести зміни в пропонований тут проєкт — детройська група прилучиться до більшости.

КРАЙНЯ ПОРА ПОЧАТИ АКЦІЮ. Пробудімся зі сну.

Доповнено склад Сенату ОУН

Лігайтон (С.К.). — Тут відбулася Велика Рада Сенату ОУН з приводу IX Великого Збору Українських Націоналістів в днях 26-27 травня.

Предметом нарад була справа 50-річчя ОУН, як теж доповнення складу Сенату. На місце померлих членів Сенату інж. Дмитра Андрієвського, д-ра Олександра Грановського, Миколи і Гната Поворозника найменовано 5 нових, а саме: інж. Юліяна Темника з Канади, Богдана Яхна з Аргентини та інж. Юрія Артюшенка з Чікаґо, інж. Івана Харамбуру з Філядельфії та Івана Поповича з Клівленду.

Леся Лисак-Тивонюк

„ОДРУЖЕННЯ" З ФІРМОЮ

Коли Марта почала працювати в новому місці, зразу запримітила, що її зверхниця, завідувачка, ніколи не бере вільного дня. Теоретично могла б, бо має заступника, званого тут шумно „асистентом", та поскільки йому не довіряється ані ключів до крамниці, ані теж каси, завідувачка перебуває у крамниці від раннього ранку до вечора усі шість днів в тижні. Та може суть справи не так у ключах і касі, як у найглибшому переконанні завідувачки, що без неї крамниця не може існувати.

Найкращим доказом цього переконання був факт, що коли завідувачка зломила в зимі ногу, зараз на другий день приїхала до крамниці з ногою в гіпсі і на милицях... Сумно було дивитися, як немолода вже жінка зі штучною усмішкою на завзятому обличчі, з болісним зусиллям посувається на милицях. Щойно зверхник завідувачки приневолив її до того, щоб „взяла вакації" і залишилася пару тижнів в хаті. У той час її заступав, — і то дуже добре, — завідувач філії крамниці. Проте, вона щоденно телефонувала, випитувала довірену їй працівницю про все, що діється, а інші шептали по кутках, що вона „не може жити без крамниці, бо з нею одружена".

Спершу Марті видавалося таке порівняння трохи непристойне, та згодом подумала, що коли б у подружжі існувала така безмірна відданість, як завідувачка крамниці, то це було б щось ідеальне. Водночас Марта знала, що де-як-де, але в тутешньому комерційному світі незаступимих людей немає. Знала, що цілковита й беззастережна відданість є тільки одностороння.

Якось Марта прийшла раніше до праці, і завідувачка почала з нею розмову. „Знаєте, заки я стала керівником цієї крамниці, я працювала на подібному становищі у філії, в сусідньому місті. Я вставала тоді щоденно о пів до п'ятої ранку, бо їзда автобусами з пересідкою тривала півтора години. Після закриття крамниці увечері, я робила підрахунки. Приїздила до хати біля одинадцятої вечора.

— Це означає, що в хаті вона тільки спала — подумала Марта. — І то коротко.

— Кожного вечора — продовжувала завідувачка, — я мусіла точно записати назву, ціну й кількість проданих предметів, тому так пізно поверталася до хати. А коли бува спізнилася на останній автобус, або коли автобуси із-за сніговій не курсували, ночувала в готелі. О, в цьому готелі мене добре знали, і завжди для мене було місце — підкреслила з видимою гордістю.

— Найбільше праці я мала в суботу, бо мусіла підрахувати увесь проданий на протязі тижня товар. Це було, наче б я щотижня робила інвентуру. Облік проданого й вторговані гроші мусіли бути точними щодо цента — її голос звучав гордістю. — Інколи я просиджувала над тижневим звітом цілу ніч, бо в неділю вранці мусіла вислати звіт до централі. У передсвяточному часі, коли було більше покупців мені допомагала робити ці нічні звіти моя сестра.

Було відомо, що завідувачка ніколи не була одружена, бо при такій праці, просто... не було на це часу! А втім, поза покупцями у крамниці, де вона зустрічала людей? Та головне — хіба можна було закласти родину, коли цілий день і пів ночі забирала крамниця?

Видно на обличчі Марти не було празнак захоплення таким життям, бо завідувачка, глянувши на неї, виразно сказала: „Зате мені ніколи в житті не було скучно. Ніколи!

— Вірю — відповіла одним словом Марта, подумавши, що таке життя справді виключає час на скуку. Хіба що незмінна рутина може стати скучною.

Чи завідувачка читала її думки? Чи може хотіла виправдати своє життя, в якому для неї самої не було місця, бо це місце захланно забрала ненаситна крамниця. Дивлячись Марті у вічі завідувачка промовила з натиском: Та я таке життя дуже люблю! Ви мене розумієте? Я дуже, дуже люблю свою працю! Я повністю їй віддалася.

Якщо в цій справі могли бути якісь сумніви, то ця пристрасна заява їх перекреслювала. Завідувачка вимовила її таким тоном, яким говорять про любов дорогої, найближчої людини. Переконливим тоном, який виявляє беззастережну посвяту. Тоном справжньої альтруїстичної любови...

Марта глянула на немолоде обличчя завідувачки, на очі, які горіли захопленням. Стало ясним, чому ця жінка, яка від трьох років повинна б піти на емеритуру, воліклася на милицях до крамниці, наражуючись на біль і — поза своїми плечима — на глузування. Стало ясним, чому вона ніколи не мала вільного дня, чому двадцять років доїздила до сусіднього міста на працю.

Це все було зрозуміле. Незрозумілим для Марти було тільки те, як можна було так змарнувати своє життя...

Остап Тарнавський

МИКОЛА РУДЕНКО — ПАСКАЛЬ ДОБИ СОЦРЕАЛІЗМУ

[1]

У плеяді письменників-дисидентів, що вже визначують шлях українського літературного процесу, постать Миколи Руденка особлива. Іван Дзюба — перший і головний голос українського сумління — поставив питання самобутности української культури та основно проаналізував діялектичну програму русифікації в Україні; Мороз і Лук'яненко, Осадчий і Шумук, Світличний і Сверстюк підносять голос протесту проти цієї програмованої русифікації; поети — від Симоненка до Калинця віднаходять самобутність українського поетичного слова на оборону проти русифікації. Всі вони діють радше в аспекті політичному, віддаючи свій голос на оборону свого народу і своєї країни в обличчі смертельної загрози. Микола Данилович Руденко тісно заангажований в акцію боротьби за права людини і народу, він станув у проводі Української групи сприяння виконанню Гельсінських угод, його й засудили за політичну діяльність, що в совєтському законодавстві визначується кримінальним проступком. Та читаючи Руденкові твори — і ті давніші, що появилися в урядових виданнях, і ті, що друкуються у самвидавних публікаціях, — пізнаємо, що Руденко не просто поет, не просто письменник, що зрозумів загрозливе становище свого народу і вирішив станути в його обороні. Микола Руденко — це письменник-мислитель, що шукає визначення Добра і Зла і в цій концепції ставить проблему людського життя й проблему існування свого народу. Руденко розглядає ситуацію в Україні в глибокому аспекті кантіянської філософії. Він міг би повторити — за Кантом — що дві речі постійно його турбують — це внутрішній голос сумління, що шукає правди, і зорі над ним, що говорять про великий всесвіт, часткою якого є людина. І хоч для Руденка проблема простору і часу така актуальна і близька, то головна його увага на етиці, як і в Канта, і його визначення моральности людини зумовлене її становищем у великому всесвіті, що кермується усталеними законами Природи. У своїх віршах Руденко відкликається до Спінози. Критика Спінози теологічного порядку, яка може й відбивається у засуді Руденком совєтської бюрократії, як і його боготворення Природи не без впливу на Руденка. Філософічна глибина, що її бачимо у творах Руденка, — це наслідок його допитливости, що її завважуємо у нього вже в той час, коли він льояльно вкладався у приписані рами соцреалізму. Ця допитливість і повела Руденка на шлях шукання Правди, допомогла йому зревідувати свої погляди, поглибити знання і поширити методи пізнавання, та вкінці відкрила перед ним світ тієї реальности, в якій людина віднаходить своє місце у безмежному просторі і вічному часі. Та Руденко не тільки вдумливий шукач, він людина з характером; у нього високе почуття морального закону, у нього сильний голос сумління і він відважно і відверто заговорив про той світ Правди, куди його завела його допитливість, заризикнувши своїм становищем у системі, в якій працював і мав успіхи, заризикнувши своїм життям. Постать надзвичайно складної психічної конструкції — варта глибокої психологічної студії.

Микола Руденко уродженець Донбасу — того Донбасу, що став осередком нової совєтської дійсности в Україні — форпост індустріялізації, колиска стахановщини, головний принцип уваги всієї партійної й урядової верхівки. Він народився 19-го грудня 1920 року, коли вже перейшли вітри революції і закріплювався большевицький режим, то ж не бачив і не переживав великого досвіду революційних перемін, а нову дійсність приймав за поданим вченням партійної пропаганди — як вислід героїчної боротьби народу за нове щасливе життя. Розглядаючи постать Руденка з перспективи пройдених років, ми й не сумніваємося, що його діяльність навіть на постах, визначених урядом і партією, випливала з ідеалізму, що характеризував діяльність багатьох діячів першого періоду совєтської дійсности. Цей ідеалізм, притаманний Руденкові від найраніших років життя, про що довідуємося з його творчости. Його перші вірші — хоч і писані за зразками ударної пропагандивної риторики — романтичні й оптимістичні. Його увага на вужчій батьківщині — на Донеччині, звідкіля його рід, де батько працював у шахті, де він виростав і мужнів. Та разом з ідеалізмом у глибині його душі відзивалась постійно допитлива думка, що згодом спрямувала поета на шлях філософського шукання за правдою.

Поет пише про шахтарів Донбасу та й у своєму ідеалізмі бачить їх романтичними гереоями, що прокладають нову путь у нове майбуття:

Таким серцям одних грудей замало,
таким плечам не гнутись у борні.
Таким рукам у скреготі металу
під автогенів голубі вогні
дано кувати непохитну сталь,
що ляже рейками в щасливу путь.

І хоч у початковій стадії своєї творчости, та ще більше своєї кар'єри в літературі, що завела його на пост головного редактора київського журналу „Дніпро", а далі визначила секретарем партійної організації Спілки Письменників України, Руденко льояльно вкладався у рамки накиненого режимом соціялістичного реалізму, то вже тоді в нього проблискували думки, що характеризували оборонця лядяности, шукача вищих духових вартостей у житті.

Офіційна Історія української літератури, що вийшла друком в 1971 році з благословення академіка Євгена Кирилюка і за редакцією Леоніда Новиченка, характеризуючи творчість Миколи Руденка й інших поетів — його сучасників, як Сава Голованівський, чи Платон Воронько, пише:

„Відображуючи повоєнні діла і дні радянського народу, поети вірно відчули одну з найістотніших потреб часу — потребу в красі, любові, людяності і ніжності, і щедро відгукнулися на неї", цитуючи рядок Руденкового вірша „Так хто ж сказав, що огрубіли ми, що в битвах ми душею постаріли", стверджує:

„це звучить звичайно, як риторичний вигук, але на ділі кращим поетам справді доводилося вступати в конфлікт з тією критикою, яка природне прагнення людської душі до радости життя і творення, до єднання з красою навколішнього світу намагалася будь-що трактувати як „проповідь пасивности в житті", „внутрішню демобілізацію", „естетську споглядальність".

Неспівзвучні з критикою соцреалістичної офіційщини думки Руденка знаходимо вже в 1955 році у статті, що навіть у назві має слово „шукання", а саме „Пошуки справжні і мнимі", що надрукована в „Літературній газеті" з датою 18-го серпня 1955 року. Руденко станув в обороні молодих поетів, в обороні права молодих поетів на власну думку. Він пише так: „...останнім часом доводиться рідко помічати сміливі творчі шукання в поезії. Я певен, що дехто боїться шукати, щоб раптом не помилятися, щоб не потрапити під немилосердний обстріл критичної артилерії. А це таке саме боягузтво, як вимога „права на помилку". Ці дві різновидності боягузтва пов'язані між собою: спочатку, мовляв, дайте „право на помилку", а тоді я буду шукати і дерзати"... І далі: „Боязнь пошуків у поезії пов'язана ще й з тим,що часто наші критики,помітивши творчу поразку людини, яка зробила все, щоб перемогти, але з якихось індивідуальних причин не досягла успіху, не допомагають їй, не підбадьорюють і не надихають на нові шукання, а зв'язують руки, щоб було безпечніше... Ми (критики) боїмося взяти на себе відповідальність, щоб дозволити поетові висловитися так, як він хоче... Ми перевищуємо владу, яка дається нам, як редакторам, і іноді доходимо до того, що починаємо диктувати авторам, кого з ким одружувати і кого з ким розводити".

Ці думки сказано ще в 1955 році, коли щойно починали прориватись малі струмочки для хвилі відлиги, та вони в устах визначного літератора, ще й із партійним стажем, могли бути заохотою для нової поезії, що вже скоро заговорила голосно такими іменами, як Ліна Костенко, Василь Симоненко, Микола Вінграновський, Іван Драч, Віталій Коротич. Та й вже скоро, бо в 1962 році Микола Руденко вітав нових поетів і для них вимагав права на сміливі творчі шукання. У статті в „Літературній газеті" із 30-го січня 1962 р. Руденко, обговорюючи проблему молодих поетів, стверджує:

„Дорослі чомусь не хотіли повірити, що в їхнє середовище прийшла нова людина — прийшла навально, несподівано і вимагала для себе місця і не дитячої роботи для гострого допитливого розуму".

(Продовження буде)

Вступайте в члени Українського Народного Союзу!

Виставка образів Ірини Фединишин у Балтиморі

Уже від років традицією 59-го Відділу Союзу Українок у Балтиморі стало влаштування передсвяточних базарів. Плекаючи наші звичаї ми давали можливість оглянути і набути святочне печиво, писанки тощо. В дальшому ми долучили до базарів виставки картин українських мистців. Кількакратно Ірина Ванчицька приїздила до нас зі своєю колекцією. Цього року 8-го квітня, якраз у Вербну Неділю, приїхала до нас зі своїми картинами Ірина Фединишин з Нюарку. Її акварелі і олії знайшли апробату і попит серед нашої громади. Молоді люди звертались до впорадчиць виставки: „Допоможіть мені вибрати щось для моєї мами на Свято матері". Інші купували ім'янинові і весільні дарунки. Подумати лише як багато грошей витрачається на різдвяні чи весільні дарунки (часто речі безвартісні під мистецьким і ужитковим оглядом), то стає ясно яким чудовим дарунком була б українська картина на довгі і довгі роки.

Це впевнило нас в правильности нашого почину: дорогою виставок і базарів зблизити українського мистця з покупцем. Не кожен може шукати за картиною українського маляра десь далеко, часто в іншому місті. Коли ж ця картина буде на засяг руки, — вона знайде свого покупця.

Н. Н.

С. Стеців переобрано на голову 371-го Відділу УНСоюзу в Ірвінґтоні

Дня 17-го березня ц. р., у залі УНДому в Ірвінґтоні відбулись чергові Річні збори 371-го Відділу „Запорізька Січ". Збори відкрила голова Відділу Стефанія Стеців, яка привітала присутніх, як рівнож запросила всіх вшанувати пам'ять померлих членів. Опісля вона подала порядок ведення зборів, який прийнято. Відтак вона перевела вибір Президії, до якої увійшли: мгр Володимир Гнатик — голова та Ірина Литвин — секретар.

Після відчитання протоколу з попередніх Річних Зборів, який відчитали секретар Ю. Баранюк, його одноголосно без поправок прийнято.

З черги приступлено до звітів Управи й Контрольної Комісії. Звітуючи, голова Стефанії Стеців, заявила, що за минулий рік Відділ придбав 12 нових членів і що рік закінчено успішно. Рівнож вона обширно поінформувала присутніх членів про перебіг 29-ої Конвенції УНСоюзу, в якій брала участь, як делеґат Відділу. Була в контакті зі секретарем та полагоджувала всі справи зв'язані з місячними звітами-аплікаціями і т. д. Рівнож подала, що в жовтні м. р. минуло 65-ліття нашого Відділу; тоді на перших основуючих зборах було 16 присутніх членів, які саме зорганізували цей Відділ.

Секретар Ю. Баранюк обширно поінформував про загальну працю у Відділі. Він, як фінансовий секретар зібрав 20,617.86 долярів членських вкладок, які точно висилав щомісяця до УНСоюзу. По день 31-го грудня 287-ий Відділ в Ірвінґтоні нараховує 287 старших і 79 молоді, разом 366 членів. Відділ є також членом місцевого УККА. Він рівнож згадав про гармонійну працю усіх членів Управи й Контрольної Комісії, як також про загальні справи УНСоюзу і про те, що був делеґатом на Конвенції. Опісля Ю. Баранюк за неприсутнього касира Лесю Назарук відчитав касову книгу.

За Контрольну Комісію звітував голова Антін Фединишин, а інші члени Контрольної Комісії Мирон Дереш і Юрій Литвин доповнили цей звіт. Під час дискусії члени висловили признання уступаючій Управі.

Відтак по запитаннях приступлено до вибору Управи на біжучий рік, що її переобрано в такому складі: Стефанія Стеців — голова, Володимир Шпирка — заступник голови, Юліян Баранюк — фінансовий секретар, Леся Назарук — касир, Контрольна Комісія: голова — Антін Фединишин, Мирон Дереш і Юрій Литвин — члени.

Закриваючи збори голова Стефанія Стеців подякувала всім за участь і візвала до посиленої праці для добра УНСоюзу. Відтак відбулась товариська гутірка.

Ю. Баранюк

Свято Державности в Буенос-Айресі

Цьогорічні відзначення Свята Державности і Соборности України в Буенос-Айресі пройшли, як звичайно, з повним успіхом. Січень — це вакаційний місяць в Арґентині. Всі мистецькі ансамблі дають відпустку своїм членам, молодь на таборуваннях, старші в горах або над морем, тож нелегка імпреза для УЦРепрезентації організувати святкування.

Дня 22 січня у столичному місті провінції Буенос-Айресу, Ля Плята в „Городі Миру" відбулося традиційне піднесення національного прапора. „Город Миру" знаходиться біля провінційного парляменту та в нім є таблиці зі зображенням прапора та національної квітки всіх держав світу. Серед них і таблиця із синьо-жовтим прапором та зі соняшником, і напис „Україна".

При великому здвизі старшого громадянства та зорганізованої участи півсотні сумівців з табору „ім. 50-річчя ОУН" в однострях та з прапорами, Богдан Ковалів, екзекутивний секретар УЦР, відчитав святкове слово та при співучасті провінційних достойників при співі національного славня „Ще не вмерла" піднесено український і арґентинський національні прапори. Були присутні репортери щоденної преси та телебачення, що відтак ввечері передавали обширні звідомлення.

Опісля всі переїхали до сусіднього міста Беріссо, де є велике скупчення українців з католицькою та православною парохіями, домівкою Т-ва „Просвіта", Т-ва „Відродження", активним Відділом ОЖП, відділом Ю СУМ-у, мистецькими ансамблями та великою щоденною школою Сестер Василіянок та манастирем. Там, в „Парку націй", де є пам'ятник з прапорами всіх країн, з яких прибули іміґранти до цього великого індустріяльного центру, посадник міста відчитав грамоту проголошення „Українського тижня" та при асисті Петра Башука з Канади відбулося піднесення національного прапора. Відтак сумівці відбули святочний апель, який закінчено піснею-гимном „Боже великий".

Пізніше відбувся бенкет для представників та гостей в домівці Т-ва „Просвіта", що знаходиться навпроти площі, де починається довга вулиця-бульвар, на ім'я „Україна".

У неділю, 28-го січня у ранніх годинах по всіх церквах обох наших віровизнань в Буенос-Айресі були відправлені Богослуження в намірені українського народу. О год. 10-ій ранком делеґація від УЦР з малою делеґацією ОУМолоді склали вінок у центрі в стіп пам'ятника визволителя Арґентини, Чіле та Перу, ген. Хосе де Сан Мартіна. У подібних годинах старше громадянство і молодь вщерть виповнили велику залю Централі Т-ва „Просвіта", де пізніше відбулася святочна Академія. Академію відкрив Володимир Котульський, голова УЦР, вітаючи на залі представників литовської, хорватської та словацької спільнот. Доповідь виголосив мгр Олег Яхно. В мистецькій частині виступали дует Т-ва „Просвіта" — Ліда Грицик — сопрано, Марта Гошовська — альт та широковідомий сумівський квінтет „Троянда".

Віддалені тисячами кілометрів від Рідного Краю, українці в Арґентині не забувають своєї Батьківщини та при своїх скромних можливостях відзначають Свято Державности, що знаходить широкий відгомін в арґентинській пресі, радіо і телевізії.

В поклоні Крутам та Жінкам-Героїням

У понеділок, 29-го січня у вечірніх годинах в Буенос-Айресі, заходами КУ СУМ Арґентини відбулося вже традиційне відзначення крутянських героїв.

Після цілоденної голодівки, що її провадять сумівці при своїх заняттях о. канцлер Василь Король та о. єпархіяльний вікарій Григорій Гарасимович відправили в Соборі Покрови Пресвятої Богородиці ПУКЦеркви Заупокійну Службу Божу та Панахиду. Церква виповнилася вірними та молоддю, а почесну стійку в однострях тримали сумівці. Співали всі присутні під проводом молодого дяка-сумівця. Отець Гарасимович виголосив проповідь, підкресливши значення героїки крутянців та закликаючи молодь жити геройчно для добра поневоленої Батьківщини та Божої слави.

Знову ж вже належить до традиції, що в останню суботу лютого Об'єднання Жінок „Просвіти" Централя та Відділи організують відзначення жінки-героїні. Це єдина жіноча організація в Арґентині, що втримує живою цю традицію.

У суботу 24-го лютого о год. 6-ій вечора організоване жіноцтво та чоловіки і молодь зійшлися до собору Святої Покрови, щоб віддати честь поляглим героїням.

Це відзначення, зокрема в цьому часі, коли на вулицях Буенос-Айресу відбувається карнавал, набирає містики.

Навколо гудів чужий світ по вулицях — ігри з водою (в Арґентині карнавал нагадує наш „Обливаний понеділок"), спека, маскаради, а тут в соборі тихо — лише чутно шепіт молитов.

Службу Божу в намірені жінок політв'язнів та Панахиду за поляглих жінок-героїв відслужив парох собору о. Григорій Гарасимович, виголосивши науку.

Після Богослужби пані з ОЖ „Просвіти" розпочали збіркову акцію, призначену на допомогу потребуючим в Краю та продаж значків і закладок, які видала ГУ ОЖ ОЧСУ.

Помітна була присутність членок Союзу українців Арґентини.

М. Ш-ал.

Річні Загальні Збори Осередку СУМ-А ім. Т. Шевченка в Пармі

Чергові Річні Загальні Збори Осередку СУМ-А в Пармі, Огайо, відбулися у неділю, 18-го лютого ц. р. у Сумівській домівці при школі св. Йосафата.

Збори відкрив голова Осередку Григорій Головка, привітавши членів та гостей, а зокрема представників окремих організацій, та запропонував піснею „Боже Великий" почати Загальні Збори.

Щоб перевести збори обрано Президію у такому складі: Михайло Яремко — голова, Богдан Дмитрик та Дарка Тимош — заступники голови, Теодор Глуховецький — секретар.

М. Яремко подякував в імені президії за довір'я та у вступному слові з'ясував значення СУМ-А у виховній ділянці Юнацтва. Відтак прочитав порядок нарад, який був прийнятий одноголосно.

Як кожнорічно вшановано хвилиною мовчанки тих друзів, які в звітному році померли.

По прочитанню протоколу з попередніх Загальних Зборів, який прийнято одноголосно без змін, обрано комісії Мандатну та Номінаційну. Привіти склали від окремих організацій такі друзі: від Крайової Управи СУМ-А, та від Осередку ім. Б. Хмельницького в Клівленді — Мирослав Почтар, 3-го Відділу ООЧСУ — О. Блашків, Т-во бувших вояків УПА в Клівленді Т. Бурий, Т-во „Самопоміч" — О. Блашків, УЗО — Відділ УККА в Клівленді — д-р Б. Футей.

Відтак звітували такі члени уступаючої Управи: Т. Глуховецький — секретар, Д. Струсь — фінансовий, Ю. Лішнянський — організаційний, М. Моцьо — імпрезовий, П. Мельник — булавний юнацтва, Л. Мудрий — спортовий реф., В. Мудрак — головний виховник юнацтва та Г. Головка — уступаючий голова. Звіти окремих референтів віддзеркалювали працю Осередку, а також вказували на певні трудноші теперішнього часу. Любомир Мудрий подав, що при Осередку існують дві дружини копаного м'яча, з молодшого і старшого юнацтва, які в цьому сезоні здобули перші місця в стейті Огайо, як рівнож відбули тритижневий спортовий табір спільно з спортовцями Львова на сумівській Оселі „Хортиця". Головний виховник д-р В. Мудрак проаналізував виховну працю в юнацтві. Закликав всіх членів Осередку та батьків до всебічної допомоги у вихованню їхніх дітей.

Уступаючий голова д-р Г. Головка у своєму звіті зробив ґрунтовний перегляд праці окремих референтур, а найбільшу увагу присвятив справі злуки двох Осередків Клівленд-Парма в одну цілість. Він згадав, що ця справа активізується більш як рік часу, що вже відбуто кілька спільних засідань управ двох Осередків, узгіднено всі розбіжності, та що набуто посілість за 150,000 долярів при цілковитій піддержці членів організацій Українського Визвольного Фронту для осідку поєднаного Осередку СУМ-А в Пармі. Він також сказав, що на злуку двох Осередків потрібно апробати сьогоднішних Загальних Зборів.

У дискусії над звітами забирали голос кілька членів, а між ними д-р Б. Футей, з приємністю ствердив, що молодь СУМ-А включається в українське громадське життя Клівленду, та що їхню чисельність завважується на протестних демонстраціях, що їх організує українська Рада Прав Людини при Відділі УККА в Клівленді. Велась також ширша дискусія про злуку двох Осередків з кінцевим одноголосним вислідом.

Після дискусії член Контрольної комісії д-р Михайло Пукач ствердив, що все в найкращому порядку та подав внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі, що й одноголосно прийнято.

Опісля обрано Управу Осередку в такому складі: Григорій Головка — голова, Мирослав Василина — І-ий заступник голови, Теодор Василик — ІІ-ий заступник голови, Теодор Глуховецький — секретар, Юрко Лішнянський - фінансовий, Дмитро Струсь — організаційний, Михайло Моцьо — імпрезовий та Василь Мудрак — культурно-освітній референти, Любомир Мудрий — спорт, Володимир Проник — Господарчий, Ганнуся Бриздун-Белбен — дружинники, Василь Бреєдун — Суспільна Опіка, Петро Гупаловський — кольпортаж, Оксана Пукач — зовнішні зв'язки, Володимир Корнацький — преса-інформації, Володимир Добрянський — помічник спортового референта; вільні члени: Іван Краснянський, Ірка Фаріян, Галина Сліпець, Володимир Цішкевич, Маріяна Проник, Ярослав Краснянський, Богдан Пилипяк, Михайло Балій, Іван Сліпець, Семен Паельський; Контрольна комісія: Андрій Черень — голова та Михайло Пукач і Василь Ліщук — члени; Товариський суд: д-р Богдан Футей — голова, Олександер Клос та Михайло Яремко — члени.

Після внесків і побажань, збори закрито піснею „Не пора".

Володимир Корнацький

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів, Земляків з Бучаччини і Знайомих, що у понеділок, 28-го травня 1979 року відійшов у Вічність

бл. п. ВОЛОДИМИР КАЗНОВСЬКИЙ

Покійний родився 26-го липня 1904 року у родині о. Антона Казновського. Останні 2 місяці прожив на Рідній Землі, на яку повернувся після 24-річного заслання.

Горем прибиті:

син — БОГДАН
пасерб — РОМАН ВОРОНКА з родиною
тета — БОГДАННА ТАРНАВСЬКА
шваґер — РОМАН СОГОР з родиною
кузини:
ОМЕЛЯН ТАРНАВСЬКИЙ з родиною
о. ВОЛОДИМИР ТАРНАВСЬКИЙ з родиною
ЯРОСЛАВА КОСОВИЧ з родиною
НАТАЛІЯ ГОЛОВАТА з родиною
Рідня в Україні, Америці і Канаді

„СТВЕРДЖУЮ ФАКТ...

(Закінчення зі стор. 1)

ЛУК'ЯНЕНКО: Я зрозумів ваше рішення.

СУДДЯ: (вартівникам) Подивіться, може ще хтось із свідків приїхав. Вартовий виходить подивитися. Вертається назад: „Немає". Голос зі залі: „Оскільки свідків більше немає, а є час, то треба зачитати статтю". Старший лейтенант охорони як гаркнув: „Тише, не перешкоджайте в праці!"

СУДДЯ: Проголошується перерва.

Під час перерви з'явився свідок Бердник Олесь Павлович.

СУДДЯ: Покличте свідка Бердника О. П.

Бердник: Олесь Павлович, народжений 25 грудня 1927 року, Київ, бульвар... дім 8, квартира 16. Київський комбінат монументально-прикладного мистецтва.

СУДДЯ: Підсудного знаєте, які у вас з ним стосунки?

БЕРДНИК: Стосунки нормальні. Один раз зустрілися у нього вдома, другий раз на процесі в Донецькій області.

СУДДЯ: Споріднені?

БЕРДНИК: Кровно не споріднені, але хоч тільки двічі зустрічались, а немов би рідні, хоч і не рідні. Що мені відомо про Лук'яненка Л. П.? Я знаю про нього тільки добре. При кінці 1976 року був у нього в хаті. Життя його не звичайне, він був засуджений на 15 років позбавлення волі; я питав його, чи нема в нього злости і чи не втратив він віри в право і закон, але він сказав, що коли б втратив... треба поважати не тільки дух, але й букву радянського права і закону. Він є членом Української громадської групи сприяння виконанню Гельсінкських угод. І коли була розмова про те, які листи посилати до органів, він говорив, що треба точно дотримуватися закону і не дозволяти його викривляти...

На процесі Руденка і Тихого після виступлення на судовому засіданні Лук'яненка скоренько забрали в міліцію і ми не говорили. Мені, як письменникові, дуже хотілося б з ним поговорити, довідатися більше про нього, тому що він незвичайна людина і не втратив віри в душу. Він жив і працював не для особистої вигоди і слави. Як юрист він знав і точно дотримувався закону і поступав згідно з сумлінням, а не задля слави.

ПРОКУРОР: Скажіть, свідок, у вас спільне з Лук'яненком було просто так, на тлі того, що ви...

БЕРДНИК: Ми з Руденком приїхали до нього як до юриста, щоб не вчинити правопорушень, які у нас стрічаються.

ПРОКУРОР: А конкретно ви з ним узгоджували будь-які документи чи матеріяли?

БЕРДНИК: Ми з ним узгоджували питання у справі ведення протоколів засідань Групи, бо ж це не підпільна Група, щоб не було правопорушень. Але Лук'яненко сказав, що це вже буде бюрократія, що цього не треба...

СУДДЯ: Судове засідання закінчено, перерва.

Слово прокурора — політична лекція про досяги усіх галузей народного господарства. Про Лук'яненка Л. Г. він говорив як про буржуазного націоналіста, майже петлюрівця, який після звільнення з ув'язнення не став на шлях виправлення, а почав провадити ворожу діяльність, писав наклепницькі статті на державний устрій, КПРС і інші установи, за дослівним висловом „гуртом і в роздріб". Написав статтю „Рік свободи", в якій з суб'єктивної точки зору зводить наклеп на радянське життя, буцім то йому створено невиносимі умови. Поширював це серед своїх однодумців. Його статті опинилися за кордоном, там друкувалися у буржуазно-націоналістичних журналах „Визвольний шлях", „Сучасність" і використовувалися імперіялістичною пропагандою для пониження престижу СРСР. Вчинені Лук'яненком злочини підлягають статті 62 ч. 2, як антирадянська агітація і пропаганда, скерована для підриву радянського суспільного ладу. Виходячи з усіх обставин справи, і свідчень на судовому слідстві свідків про особу підсудного, Лук'яненка конче треба визнати особливо небезпечним рецидивістом, визначити міру покарання — 10 років таборів особливого режиму і 5 років заслання.

Після слова прокурора, суд дає слово підсудному Лук'яненкові.

ЛУК'ЯНЕНКО: Суд існує для правосуддя. На світі поруч себе живуть сильні й слабкі, хитрі й простодушні. Щоб усі могли існувати, сильні й слабкі, простодушні й хитрі і т. п., людство створило знані норми співжиття. Організовані форми: суд і засідателі, щоб була захована об'єктивність... надається право іншим органам влади, які повинні стояти осторонь течій і напрямів... Безпартійний, безпристрасний суд. Слідчі належать до одної і тої самої партії... Я не комуніст, я віруючий, інакодумець, і тут моя вина. Я вважаю, що слідство повинні були провадити тільки безпартійні. Я на доказ протесту проти безпідставного арешту і слідства не хотів приймати участи в судовому розслідженні, як й не брав у попередньому. Мене взяли солдати і, затягнувши силою в машину, привезли в Городню на суд. У мене є заява...

СУДДЯ: Не треба заяв.

ЛУК'ЯНЕНКО: Я маю право, як і прокурор, сказати передмову. Прокурор прочитав цілу політичну лекцію.

СУДДЯ: Вам надано слово для оборони, обороняйтеся.

ЛУК'ЯНЕНКО: Мені пред'явили обвинувачення люди, про яких я хочу сказати, а ви мені не дасте. Я поновлю прохання...

СУДДЯ: Не треба прохання, обороняйтесь.

ЛУК'ЯНЕНКО: Відносно партійности...

СУДДЯ: Цього не треба.

ЛУК'ЯНЕНКО: Право адвоката, так як і прокурора, починати оборонну промову...

СУДДЯ: Говоріть суттєво.

ЛУК'ЯНЕНКО: Стверджую факт насильства наді мною. Я написав текст оборони на одному аркуші і він десь пропав. Обшукали все і я і охорона, аркушу немає. Я дуже погано себе почуваю, мені важко говорити. Я думав, що хтось з членів суду прочитає мої записи, але записи пропали. Тепер я змушений вибирати з моїх чернеток, щоб здійснити своє право громадянина України. Загальна декларація прав людини, ст. 19, Кінцевий акт Гельсінкських нарад відносяться теж до Української РСР.

СУДДЯ: Про що написано у цих документах — усім відомо. Нічого читати не треба. Права громадян записані в конституції. Ви обороняйте себе своїми словами, конкретно.

ЛУК'ЯНЕНКО: Щоб я міг перейти до конкретної оборони, мені треба розтлумачити, які я маю права, як громадянин.

СУДДЯ: Ви вчинили злочин, ось і захищайтесь.

ЛУК'ЯНЕНКО: Якщо вам відомо, що я вчинив злочин, то давайте вирок, навіщо тоді надаєте слово для оборони і не даєте боронятися. У грудні 1977 року органи КГБ арештували мене за те, що я розповсюджував свої думки. Стаття 19 Декларації прав людини говорить...

СУДДЯ: Не треба статті.

ЛУК'ЯНЕНКО: У газеті „Правда" за 21 грудня 1977 року написане, що (читає) „виконання Декларації прав людини і Гельсінкського кінцевого акту цілковито підтверджується". (У газетах за 21 і 24 травня теж надруковані статті, ось я зацитую (бере газету)...

СУДДЯ: Не треба, ми всі читаємо газети і знаємо, що там написано.

ЛУК'ЯНЕНКО: Усім відомо, що такі документи, як Загальна декларація прав людини і Гельсінкський кінцевий акт — це рекомендаційні документи. Але ж радянський уряд ратифікував міжнародний пакт про громадянські і політичні права і це вже не рекомендаційний документ, а договір. Стаття 19, ч. ІУ до ...

СУДДЯ: Не потрібно, ми чули інтерпретацію.

ЛУК'ЯНЕНКО: Моя поведінка тільки що дістала характеристику з уст прокурора... Я хочу захистити себе, виходячи із заложення...

СУДДЯ: Немає потреби читати документ, захищайтеся своїми словами.

ЛУК'ЯНЕНКО: Може, мені взагалі немає потреби захищатися, все вже вирішено, читайте вирок...

Свячене 35-го Відділу СУА в Озон Парку

Цьогорічне Свячене 35-го Відділу Союзу Українок Америки в Озон Парку, що відбулося 6-го травня ц. р. у церковній залі, було одне з найкращих. Громада Озон Парку, як одна родина заповнила вщерть церковну залю. Зорганізування Свяченого і його програма були на належному рівні.

35-ий Відділ СУА основано в 1932 році, і він є найстаршої організацією жіночого руху, не лише в Озон Парку але і цілого Квінсу. Початки були дуже трудні, громада — не велика, і не маючи власної церкви, власного дому, приходилось із великими зусиллями поборювати трудноші. Союзянки не закладали рук, працювали. Незавидне становище Батьківщини в 30-их та 40-их роках, а саме штучний голод в Україні, пацифікація й Береза Картуська в Західній Україні, а дальше Друга світова війна, великий ісход із рідних земель, заставили американську Україну, а в тім і Союз Українок Америки, до великої харитативної акції. По закінченню Другої світової війни зачалося переселення втікачів до заморських країв, а в тому і до ЗСА. І тут СУА виказав максімум праці та громадської зрілости. Кожного дня прибували до Америки кораблі з новими поселенцями. Прибули вони і до Озон Парку. Найбільшим завданням громади було збудувати власну церкву.

Створено комітет, до якого включився також 35-ий Відділ СУА, що в дуже великій мірі допоміг завершити це велике діло, так що в 1954 році вибудовано церкву, Покрови Божої Матері. З приходом до Озон Парку нового пароха о. крил. Любомира Мудрого, життя громади скріпилось, завдяки його енергійній і відданій праці для своєї громади. Постали нові організації: Школа Українознавства, СУМА, ООЧСУ, Патріярхальне Товариство та Відділ УККА, що об'єднав усі ці організації, що всі спільно співпрацюють для добра нашої Церкви та української громади. За Відділом СУА в більшій мірі залишається харитативна праця, та традиційне Свячене, яке втішається великою популярністю, доказом чого була фреквенція на останньому Свяченому.

За почесним столом, поза головою Відділу Палагією Юркевич, засіли отець крил. Л. Мудрий зі своєю матір'ю п. Марією Мудрою сеньйор проф. д-р Василь Лев, представниці Централі СУА О. Щур та Л. Волинець, голова місцевого Відділу УККА — Василь Босак із дружиною, голова Відділу ООЧСУ — Микола Вітенко з дружиною. Свято відкрила голова Відділу П. Юркевич, привітавши о. крил. Мудрого, делегаток Централі представників місцевих організацій та всіх присутніх гостей. Вона коротко спинилась на історії Відділу, як настаршої місцевої організації, котра вкоротці святкуватиме свій 50-літній Ювілей. Вона подякувала також за численну участь, що є ознакою, що Відділ тішиться так чисельною піддержкою цієї громади в Озон Парку. З черги церковний хор під дир. проф. Т. Білостоцького відспівав дві воскресні пісні, по яких о. крил. Мудрий довершив акту посвячення святочної трапези, а всі присутні відспівали „Христос Воскрес". Після посвячення коротко промовляв отець парох. Він привітав присутніх, побажав приємно провести час та закликав до дальшої невсипущої праці, побажавши їм найкращих успіхів у їхній харитативній праці.

Хор бандуристок при школі українознавства, в складі: І. Івасишин, О. Ходоба, Н. Гончаренко, Н. Гоменюк та К. Васло відіграли три пісні: „Під гаєм гаєм", „Каченята" і „Харківський танок" та відспівали при акомпаньяменті бандур „У зеленім гаї". Присутні прийняли їх рясними оплесками. Від Централі СУА вітала п-і Щур, підкресливши, що 35-ий Відділ СУА задовільно вив'язується із усіх зобов'язань супроти Централі. Вона теж попросила посилити акцію збірки фондів на допомогу Н. Світличній, якою опікується Централя СУА. На закінчення п-і Щур побажала Відділові дальших успіхів у їхній праці. Учителька Школи Українознавства З. Левицька з мистецьким артизмом відчитала великодній спомин, пера І. Керницького-Ікера. Відчитаний спомин переніс присутніх думками до рідного краю та змалював, як там колись святковано празник Христового Воскресення. Присутні нагородили її бурхливими оплесками.

Програму свята закінчила представниця Централі Л. Волинець, висвітлюванням фільму про великодні писанки. Кольоровий фільм показав техніку роблення писанок у різних частинах нашої Батьківщини. До фільму вичерпні пояснення давала Л. Волинець. Програму свята провадила голова Відділу П. Юркевич, закінчуючи подякувала о. крил. Л. Мудрому, представницям Централі представникам місцевих організацій, усім виконавцям програми та присутнім за численну участь та всім членкиням за підготову Свяченого.

Свято закінчено відспіванням „Христос Воскрес".

В. З.

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВОЛОДИМИР ГЕНТІШ, член УНС Відд. ч. 25 Т-ва Свобода в Джерзі Сиֹти, Н. Дж., помер 30-го квітня 1979 р. на 61 р. ж. Нар. в Хирові, Україна і став членом УНС в 1971 р. Полишив у смутку дружину Олену, сина Романа з дружиною, внуків Лесю і Данилка, брата і сестру в Україні. Похорон відбувся 3-го травня ц. р. на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа

Проф. НАДІЯ ІЩУК, членка УНС Відд. ч. 397 С-ва св. Ольги у Філядельфії, Па., померла 9 квітня 1979 р. на 88 р. ж. Нар. в Києві, Україна і стала членкою УНС в 1951 р. Полишила в смутку 2 доньки: д-р Наталію і мгр Марію з родинами. Похорон відбувся 14 квітня ц. р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Нич, секр.

ГРИГОРІЙ СЕМЧИШИН, член УНС Відд. ч. 277 Б-ва св. І. Хрестителя у Гартфорді, Конн., помер 30 березня 1979 р. на 73 р. ж. Нар. в с. Щемпоти, пов. Яворів, Україна. Полишив у смутку дружину Юстину, 2 синів, 3 внуків, 2 сестри і брата. Похорон відбувся 3 квітня ц. р. на цвинтарі в Glastonbury, Conn.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Проф. ВОЛОДИМИР ВОЛЧКО-КУЛЬЧИЦЬКИЙ, член УНС Відд. ч. 15 Т-ва Україна у Вашинґтоні, Д. К., помер 23 березня 1979 р. на 80 р. ж. Нар. в Самборі, Україна і став членом УНС в 1948 р. Полишив у смутку дружину Зиновію, дочку Лідію і внука. Похорон відбувся 26 березня ц. р. на цвинтарі Rock Creek, Вашинґтон, Д. К.

Вічна Йому Пам'ять!

О. Зинюк, секр.

ЛЕВ ТЯГНИБІК, член УНС Відд. ч. 379 Б-ва св. Юрія в Чікаґо, Ілл., помер 31 березня 1979 р. на 89 р. ж. Нар. в Яричові, пов. Львів, Україна і став членом УНС в 1933 р. Полишив у смутку дружину Теклю, синів Михайла і Ігоря, невістки, 7 внуків і правнучку. Похорон відбувся 3 квітня ц. р. на цвинтарі св. Миколая в Park Ridge, Ill.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Семків, секр.

РОМАН ДМИТРІВ, член УНС Відд. ч. 367 в Рочестері, Н. Й., помер 6 квітня 1979 р. на 82 р. ж. Нар. в с. Берлоги, пов. Калуш, Україна. Полишив у смутку сина Ярослава, доньку Славу та 3 внуків. Похорон відбувся 9-го квітня ц. р. на цвинтарі св. Марії в Сейлем, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!

Й. Ірха, секр.

МИХАЙЛО ПЕРФЕЦЬКИЙ, член УНС Відд. ч. 292 Б-ва св. І. Хрестителя в Детройті, Міш., помер 6 квітня 1979 р. на 68 р. ж. Нар. в с. Летвинів, пов. Підгайці, Україна і став членом УНС в 1953 р. Полишив у смутку дружину Дороту, 3 синів Джералд, Джім і Івана, 5 внуків. Похорон відбувся 9 квітня ц. р. на цвинтарі St. Hedwig, Detroit, Mich.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Федик, секр.

АННА ВИШИВАНА, членка УНС Відд. ч. 83 Т-ва ім. І. Франка у Філядельфії, Па., померла 10 березня 1979 р. на 78 р. ж. Стала членкою УНС в 1939 р. Полишила в смутку доньок Павлину і Марію, сестру Катерину, 2 внуків. Похорон відбувся 13 березня ц. р. на цвинтарі Oakland у Філядельфії, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

МИКОЛА ВОЛИНЧАК, член УНС Відд. ч. 230 Б-ва св. І. Хрестителя в Йонгставн, Огайо, помер 31 березня 1979 р. на 72 р. ж. Нар. в Голідейбурґу, Па. і став членом УНС в 1933 р. Полишив у смутку дружину Олену, сина Михайла, брата Карла. Похорон відбувся 3-го квітня ц. р. на цвинтарі Кальварія в Йонґстовн, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

П. Ліщак, секр.

ІВАН Ф. ҐЕБ, член УНС Відд. ч. 94 Т-ва ім. М. Шашкевича в Hamtramck, Mich., помер 3-го січня 1979 р. на 62-му р. ж. Нар. в Детройті, Міш., і став членом УНС в 1941 р. Полишив у смутку родину: Евгенію, д-ра Рональда і Джінні. Похорон відбувся 6-го січня ц. р. на цвинтарі Resurrection, Mt. Clemens, Mich.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ВОЛОДИМИР ТЕРЕЩУК, член УНС Відд. ч. 219 Т-ва ім. М. Грушевського в Нюарку, Н. Дж., помер 5-го квітня 1979 р. на 68 р. ж. Нар. в Тернополі, Україна і став членом УНС в 1957 р. Полишив у смутку дружину Людвиґу, доньок Гелену, Богдану і Любу та 5 внуків. Похорон відбувся 9 квітня ц. р. на цвинтарі св. Духа в Hamptonburgh, N.Y.

Вічна Йому Пам'ять!

Марія Юрів, секр.

ПАВЛО ЧОРНОБАЙ, член УНС Відд. ч. 253 Т-ва ім. І. Франка в Ludlow, Mass., помер 12 квітня 1979 р. на 77-му р. ж. Нар. в Бродах, Україна і став членом УНС в 1950 р. Полишив у смутку дружину Марію і родину. Похорон відбувся 16 квітня ц. р. на цвинтарі St. Aloysius, Indian Orchard, Mass.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

МАРІЯ МОРКВЯН, членка УНС Відд. ч. 276 Б-ва св. Миколая в Ambridge, Pa., померла 18-го березня 1979 р. на 83-му р. ж. Нар. в Україні і стала членкою УНС в 1923 р. Полишила в смутку синів Михайла і Франка, дочку Гелену, 9 внуків і 5 правнуків. Похорон відбувся 21 березня ц. р. на цвинтарі Economy, Ambridge, Pa.

Вічна Їй Пам'ять!

С. Іваницький, секр.

ЮЛІЯ ЮЗВЯК, членка УНС Відділ ч. 45 Т-ва Любов у Філядельфії, Па., померла 12 квітня 1979 р. на 87 р. ж. Нар. в Україні і стала членкою УНС в 1922 р. Полишила у смутку дітей: Йосипа, Вільяма, Волтера, Михайла, Марію і Гелену. Похорон відбувся на цвинтарі св. Марії у Fox Chase, Pa.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ПАРАСКА ДЕМЕДЮК, членка УНС Відд. ч. 461 в Welland, Ont., Canada, померла в березні 1979 р. на 84-му р. ж. Нар. в Україні і стала членкою УНС в 1940 р. Полишила в смутку 3 синів, 2 дочки, 8 внуків і родину. Похорон відбувся в Welland, Ont., Canada.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар